

Ko sprevidi, da v širnem območju šole ni niti enega samega osebk, ki bi se smejal, nadaljuje resneje z običajnimi matematičnimi zadevami, ki trenutno ne zanimajo nikogar izmed nas.

## Špela

TA ODSSTOPAJOČA

Petričeva se bi vsakemu zasmilila. Po hodnikih hodi kot škotski živi mrtvec, saj je vsak dan oblečena v kariraste vzorce. To ubogo revše je hudo zgrešilo poklic. Čisto sveža je, s fakultete, in s takimi učitelji se Luka in njegovi kloni najbolje pozabavajo, saj vedo, da si še čivkniti ne bo upala. Saj se že, ko nam kaj razlaga, trese kot šiba na vodi, da samo čakamo, kdaj se bo zrušila. Takrat Luka najraje izusti kakšno »Joj, učiteljica, pa vi ste tako bleđi!«, da jo zamoti, medtem ko Rok in Leon okupirata njen računalnik in iščeta neprimerne stvari, ki niso za javnost. Pa tudi če se še tako trudijo, jih Petričeva niti zapisala ne bo. Zanj bodo vedno nebolgli otročički, ki so »skrenili s svoje moralne poti«, kot bi rekla moja mami med gledanjem kakšnega dokumentarca o najstniških džankijih.

V učilnici, opremljeni s plakati o človeškem telesu, sem zavzela klop ob oknu in že pripravila svojo skicirko, da bi se pred biologijo malce kratkočasila. Nadme pa je v tem trenutku padla silhueta z vonjem po pudru in žvečilnih gumijih.

»Tu sedim jaz,« napadalno revskne Katja, kraljica naših preljubih barbik z IQ-jem, nižjim od temperature v hladilniku. Okoli nje je kot po navadi zbrana celotna banda njenih klonov s polikanimi lasmi in oboroženih z maskarami. Ženska že spet misli, da je stavek »Last Katje Uršič« odtisnjen na vsakem stolu. Zato ji kot običajno odgovorim: »Pokaži mi potrdilo o lastnini, pa se umaknem.«

Ključ pri ravnanju z barbikami je, da uporabljaš besede izven njihovega besedišča.

»Če se ne boš premaknila, te bom sama,« hladno odvrne, dvigne obrvi ter doda še: »Kaj pa imaš na čelu, Špela? Morda nov mozolj?« Skupaj s »frendicami« se zasmеjejo, kot da jim bodo počili od bulimije uničeni želodci.

»Prav rada bi videla, kako me boš premaknila,« še hladneje odgovorim. »Zakaj mi ne pokažeš?«

Tega ne bi smela reči. Čeprav je Katja manjša od mene, ima definitivno več mišic, medtem ko so moje kakor bobi palčke, za povrh pa sem še nerodna. Zgrabi moj stol, me potisne z njega, jaz pa pristanem na zadnjici. Seveda se cel razred začne režati kot horda debilov, jaz pa se z dvignjeno glavo preselim na drug stol.

»Te kaj boli ritka, Špela?« vpraša tisti perverznej Rok in zelo nazorno pokaže obliko ženske zadnjice. Najraje bi se zakadila vanj in mu pokazala, kaj res boli.

K sreči se prikaže Petričeva v vinsko rdečem kiltu z razmršenim čopom na glavi. Blaženo nas pogleda, kot bi se ravnokar vrnila iz nebes. Njen odziv na našo vrnitev v šolo je tak, kot bi si ga doma prej zapisala in se naučila na pamet.

»Zdravo, učenci! Moje ime že poznate, saj smo se videli lani, pri urah naravoslovja. Letos se bomo srečevali pri biologiji, preden pa poglobimo svoje znanje, je čas za kratek kviz o vsem, kar ste izvedeli pri naravoslovju lani. Vso srečo pri reševanju!«

Vsi družno zastokamo. Test na prvi dan! Kdo za vraga bi to naredil?

»Učiteljica,« zakliče Luka čez cel razred, »tri četrte stvari v tem testu ne znam!«

Petričeva ga ignorira in si nekaj zapisuje v dnevnik, Luka pa se hipoma presede k Aleksu in Gregi, da bi prepisal njune odgovore.

»Kako tele si ti, Aleks!« zakriči Luka po celem razredu. »Pa kako ne ločiš smreke in jelke? Pa saj si moten!«

Aleks se živčno zareži kot hijena.

»Jezus Kristus, Grega! Pa kaj je s tabo vse v redu? Bi rad fasal batine? Ti tudi ne veš, kaj je smreka pa kaj je jelka? Pa ravno ko vaju rabim, zatajita!«

Medtem ko Luka nadaljuje s svojo predstavo, Nonto odda prva. Petričeva pregleda njen test in navdušeno zaploska, nadaljuje

pa v angleščini: »Very good, Nonto! I'm very surprised, that you know so much on the first day of school!«

Cel razred jo pogleda, kot bi bila ona motena, Nonto pa zardi še bolj kot včeraj.

»Je že v redu,« ji vljudno pojasni v brezhibni slovenščini brez naglasa. »Saj govorim slovensko, moja mami je iz Maribora!«

Zdaj je Petričeva rdeča. Vznemirjeno se začne opravičevati, kot bi storila smrtni greh. Če vprašate mene, se bo to letos pogosto dogajalo!

## Grega

FRAJER

Če smo se pri Petričevi in Močvirniku obnašali kot podivjani najstniki z dodatnimi hormoni, si tega še Luka ne bi upal početi pri Božični jelki.

Naj vas ime ne zavede, saj ji ga nismo nadeli, ker bi bila še posebej božično razpoložena. To je zajetna ženska z obličjem bodibilderja, najraje pa se oblači v črtaste božične puloverje, take, kot jih nosijo Američani na božičnih voščilnicah. Opravo dopolni z uhani v kričečih barvah v velikosti božičnih krogel, njen mogočni vrat pa je okrancljan z zlatimi verižicami s prav tako božičnimi okraski v obliki zvezd.

Na prvi pogled je nihče ne bi jemal resno; še moj očka se je namreč začel na glas smejeti, ko jo je videl na pogovornih urah. Ampak pri njej si človek še dihati ne upa preveč na glas! Etika že tako ali tako ni najbolj priljubljen predmet, ko pa imaš za učiteljico še zmaja, ki ti diha za vrat, to niti najmanj ne pripomore k njeni priljubljenosti.

Pri njej smo sanje vsakega učitelja, ki ljubi red in disciplino. Že med odmorom se mirno in tiho posedemo ter pripravimo stvari in vsak upa, da se pogled te Meduze ne bo ustavil na njegovem nedolžnem mozoljastem obrazu.

Kot nevihtni oblak je prilomastila v učilnico in treščila dnevnik na mizo. Iz njenih nosnic je prihajala para, že pri dihanju pa so ji okrog vratu poplesovali božični okraski.

»NO?« zarjove, da bi še medveda prebudila iz zimskega spanja, »VAS MORAM POSEBEJ PROSITI ZA POZDRAV?!«

Zamomljamo ubog in preplašen »Zdravo«, ki je v bistvu šifra za »Please, don't kill me.«

Zgrabi kredo in začne pisati po tabli, kot da bo jo bo zdaj zdaj ubila. Štiri besede, pa je tabla že polna udrtin.

»DRŽAVLJANSKA KULTURA IN ETIKA,« zakriči. »PRI TEM PREDMETU SE BOMO SREČEVALI TAKO KOT LANI. ČE SE SPOMNITE, PA TAKRAT NISEM BILA NAJBOLJ ZADOVOLJNA Z VAŠIM OBNAŠANJEM. UPAM, DA BO LETOS JASNEJE, DA PRIČAKUJEM RED IN DISCIPLINO!!!«

O čem pa govori?! Lani si še prdniti nismo upali, saj bi bila kaznen gotova smrt.

Medtem ko Božična jelka v transu nadaljuje o etiki, mi pa jo navidezno poslušamo, naredi Leon usodno napako. Peresnica mu pade na tla.

Vse oči so uprte vanj bodisi zato, ker mu privoščijo, bodisi zato, ker ga pomilujejo. Božična jelka namreč pristopi k njegovi mizi, ga pol minute nepremično gleda, potem pa zarjove z ledenim glasom:

»KDO PA MISLIŠ, DA SI, DA ME LAHKO TAKO PREKINJAŠ???»

Leon seveda ni nor, da bi odgovoril.

»MISLIŠ, DA SI GENIJ, KO MI PREPREČUJEŠ, DA BI NORMALNO OPRAVLJALA SVOJE DELO?!«

Tišina na Leonovi strani.

»TI JE MUCA POJEDLA JEZIK???»

Leon zmedeno prikima, razred, ki bi po navadi počil od smeha, je čisto pri miru.

»PRI MENI SI OPRAVIL, NESRAMNEŽ! ŽE PRVI DAN, KAJ? LETOS SMO PA HITRI!«

Leon pogoltne slino.

»ME BOŠ ŠE TAKO BUTASTO GLEDAL? MARŠ VEN!!!«

Leonu ni treba dvakrat reči, Luka pa vskoči s svojim običajnim prilizovanjem:

»Joj, kako se obnašajo, kaj, učiteljica? Prvi dan, pa že na hodniku!«

Tudi on je potegnil kratko.

»DA NE BOŠ MISLIL, DA SVA SI MIDVA OK, POBA. BOMO VIDELI, ČE BOŠ ŠE TAKO GLASEN, KO BOŠ PRVI VPRAŠAN CELOTNO SNOV SEDMEGA RAZREDA.«

In tako je pri njeni uri še Luka videti manjši.

## Špela

---

TA Odstopajoča

Ne bi rekla, da je naključje, da imamo takoj za etiko slovenščino. Verjetno je še sestavljavcem urnikov jasno, da po naporni uri mučenja pri Božični jelki NUJNO potrebujemo nekaj sprostitve.

Gospodična Lazar vstopi v razred, kot bi metuljčki zaplesali okrog travnika. Njeni valoviti lasje se na soncu lesketajo, svetloba pa se odbija tudi od kristalov za srečo, ki jih nosi okrog vratu. Bolj kot na učiteljico spominja na tisto čudakinjo, za katero sploh ne veš, zakaj se družiš z njo, a ti sekundo za tem kapne, da je v bistvu ena najboljših oseb v tvojem življenju.

»Torej, otroci,« začne in se razgleda po naših obrazih. »Ah, pardon, oprostite mi. Zdaj pa res niste več otroci!« Zamišljeno se še enkrat ozre po razredu. »Oprostite, nisem vam hotela težiti s klišejskim govorom, 'ojoj, zdaj, ko ste osmi razred, ste pa že pravi gospodiči in gospodične'.« Zasmejimo se. Vedno je odlično oponašala Mišičko.

Sprehodi se po razredu, da bi si vsakega od nas še posebej dobro ogledala. Skozi na stežaj odprto okno gleda modro nebo, z majhnega prenosnega radia pa se slišijo tihi zvoki dueta Simon and Garfunkel, ki razpredata o gospe Robinson.

»No, Črt, vidim da se je dvigovanje uteži splačalo,« se ustavi pri Črtu, ki ves zmagoslaven zasije.

»Ja, Katarina, še pišeš pesmi? Nekaj jih bo treba objaviti v šolskem časopisu!«

Katarina, nevajena pozornosti, zardi, barbike pa zavijajo z očmi.

»Luka in Grega pa spet sedita skupaj!« se Lazarjeva prime za glavo. »Me je že strah!«

Luka ne more iz svoje kože in ji nameni enega svojih frajerskih nasmeškov, Grega pa ga neuspešno posnema.

»Kaj pa moja Špela? Ona pa spet sedi sama!« Igrivo mi požuga. »Špela, meni si še vedno dolžna eno risbico!«

Če so barbike prej zavijale z očmi, zdaj z njimi vozijo kroge po dirkališču, pri tem pa seveda ključovalno šepetajo. Učiteljica jih še pogleda ne.

»No, zdaj ko sem vas vse spet pozdravila, se bomo žal morali pogovoriti o pouku,« zavije z očmi. »Ampak da ne boste mislili, da se boste od zatežene slovenščine metali skozi okno. Saj veste, da ne verjamem v učne načrte in podobne neumnosti, ko ti neka višja sila narekuje, kako učiti. Letos, dragi moji, bo slovenščina zabavna in čisto izven učnega načrta!«

Navdušeno zaploskamo.

»AMPAK če niste ljubitelji branja, vas bom mogoče razočarala.«

Mnogo tistih, ki so prej vzklikali od navdušenja, tokrat zastoka. Jaz nisem med njimi, knjige namreč obožujem! Če bi lahko, bi celo življenje preživela v postelji s skicirko in kupom knjig. Pa tudi Grega, Nonto, Aleks in še nekateri niso videti tako razočarani nad knjigami.

»Vsaka dva meseca bomo imeli domača branja, ki se bodo vrsila vse do najboljših mladinskih knjig, ki vas bodo definitivno pritegnile, tudi če branje ni za vas.« Pomaha s skledo, polno pisanih listkov. »Kar pridite bliže, da boste žrebali, katere knjige bomo uvrstili na seznam!«

Potegnem rožnat listek z naslovom *Sedem minut čez polnoč*. To ne bo težko. Knjigo sem dobila za lanski božič od atija in jo prebrala v eni sapi. Ampak vseeno bi bilo dobro, da grem še enkrat skozi in si osvežim spomin.

»Katero knjigo imaš?«

Vame zrejo Gregove svetlo zelene oči, v potni dlani pa mečka listek rumene barve.

»*Sedem minut čez polnoč, ti?*«

»Srečnica! Najboljšo knjigo na svetu dobiš! Jaz sem dobil neko otročje sranje *Zvezdni prah*. Sliši se kot pravljica!«

»Saj veš, kaj pravijo! Ne sodi knjige po platnicah! *Zvezdni prah* sem prebrala na morju in lahko rečem, da je odlična pravljica. Saj pravljice niso nujno za majhne otroke!«

Grega hoče še nekaj reči, a ga prekine šolski zvonec, pa tudi Luka ga potegne za sabo.

Preden se kot roj razposajenih čebel zapodimo na hodnik, učiteljica reče še:

»Če imamo med vami tudi kakšne nadobudne igralce, vas vabim, da se mi pridružite v dramskem krožku! Vaje so ob četrtekih, ob dveh popoldne!«

## Nonto

---

TA NOVA ALI TISTA IZ AFRIKE

Obožujem knjižnice. Mehke blazine in police, ki se šibijo pod kupi in kupi knjig, ki samo čakajo, da jih prebereš. Tako si jaz predstavljam raj na Zemlji.

Potem ko se trikrat izgubim na tej ogromni šoli (enkrat pristanem v razredu za drugošolčke, dvakrat pa v telovadnici), končno najdem knjižnico. Ko odrinem težka nihajna vrata, se pred mano šibijo kilometrske police. Cel dan bi lahko ždela med njimi, vsako knjigo vzela v roke, jo prelistala in morda vzela domov. Kaj sem že rekla? Raj na Zemlji!

Ko se skrijem med police, se me sploh ne vidi, le moja senca kot prikazen sporoča o moji prisotnosti. Prvič se počutim nevidno. Občutek olajšanja je krasen, ko veš, da nihče na pase oči na tebi.

Nekega dne, tik pred poletnimi počitnicami, sem kot običajno kolesarila iz šole proti domu skozi enega od zelenih parkov Johannesburga. Poslušala sem ptičje petje, gledala, kako svetloba pronica skozi drevesne veje, in videla brezskrbne ljudi, ki lagodno uživajo na pikniku. Razmišljala sem o tem, kako bom staršem povedala za trojko iz matematike, in še sanjalo se mi ni, da me doma čakajo veliko večji problemi ...

Kolo sem zapeljala v kolesarnico pri našem bloku in ugotovila, da sem spet pozabila ključe. Nič zato, bom pač pozvonila na domofonu.

»Ubaba, jaz sem, ključe sem pozabila,« sem rekla.

»Nič hudega, samo pohiti, z umamo te že cel dan čakava.«

Vstopila sem v stanovanje. Nič posebnega, bratec Nelson se je igral z avtki, sestra Ava pa racala v pajacku. Ubaba in umama sta sedela za mizo v jedilnici in se mi smehljala z limonastimi nasmeški. Limonasti so tisti nasmeški, ki ti po eni strani sporočajo, da je vse krasno, po drugi pa, da hkrati ni. To me je naučil ravno ubaba, zdaj pa jih sam uporablja! Hinavščina od hinavščine!

»Sedi, ljubica,« je rekla mami, mi primaknila stol, pa še kozarec pomarančnega soka je postavila predme. Vem, da se sliši GRO-ZNO klišejsko, kot stvari, ki jih prikazujejo v solzavih filmih, a morda jih prikazujejo zato, ker se dejansko dogajajo.

Cmok mi je zastal v grlu, misleč, da sta izvedela za trojko ali še kaj hujšega.

»Umama, kaj pomeni vse to?« sem skoraj panično rekla. »Saj tista trojka ni nič, če imam vse druge ocene štiri in pet. Je umkulu spet bolan? Bomo dobili še enega dojenčka?«

Ubaba me je ustavil, preden bi zinila še več neumnosti.

»Pomiri se, Nonto, raje naredi požirek soka. Ena trojka proti vsem tistim dobrim ocenam se nama res ne zdi nič takega! In z umkulom je vse v redu, kar se tiče dojenčkov, pa jih imamo zaenkrat dovolj.«

Z mamo sta se smeje spogledala, meni pa ni bilo prav nič smešno.

»Ubaba, preidi k bistvu!«



Ubaba je dvignil roke. »Ok, ok, ne bodi živčna, saj ni nič takega.« Pogoltnil je slino in nadaljeval. »Torej, kot veš, umami zadnje čase ni šlo najbolje, ko je tekala od podjetja do podjetja in iskala službo. Ampak vseeno se nam je nasmehnila sreča! Danes zjutraj smo prejeli klic, da imajo delovno mesto za umamo ...«

Od sreče sem ga prekinila.

»Pa saj to je krasno! Zakaj sta tako skrivnostna in mi nista že prej povedala! Pa saj to ni slaba novica, jaz sem pričakovala veliko hujše.«

Če bi ostalo samo pri tem, bi bila najsrečnejša deklica na svetu. Ampak prehitro sem se veselila.

»Nonto,« je resneje nadaljeval ubaba, »nisva še končala. Umamina nova služba ni takoj za vogalom, v Johannesburgu. Ne, dva meseca imamo, da spakiramo in se preselimo. V Slovenijo.«

Oči so mi skoraj skočile iz jamic, srce pa mi je hotelo pokukati na plan od silnega bitja.

»SLOVENIJA?« sem osuplo hlatala za zrakom. »Pa saj to je tako daleč!« Pred očmi se mi je izrisal zemljevid sveta in z grozo sem kriknila:

»To je čisto zgoraj v Evropi, na severni polobli!«

Nikar me ne imejte za neumno. Umami je ime Anja, njen dekliški priimek je Grušovnik, pa še skoraj celo življenje je preživela v Mariboru. Sicer je ubaba Južnoafričan, kljub temu pa doma govorimo tri jezike: angleščino, zuluščino in tudi slovenščino.

Sploh si nisem mogla predstavljati, kako bi bilo spakirati vse naše imetje, sestiti na letalo in oditi v popolnoma tujo deželo. Tu bi pustila svojo šolo in prijatelje. Zelene površine Johannesburga bi mene in moje kolo prav pogrešale in le kaj bi počelo naše ljubko stanovanje v središču mesta? Gotovo bi dobilo nove lastnike, ki ga še zdaleč ne bi mogli imenovati za svoje. Četudi bi se še ne vem kako trudili z beljenjem, bi v kuhinji pod debelimi plastmi barve še vedno ležale označbe rasti mene in Nelsona, nerodno napisane z voščenkami.

Slovenija in Južna Afrika sta si neskončno različni. Prva je skoraj vsa v gozdovih, druga pa ponekod suha in puščavska. Druga je ogromna, ima pa tudi nekaj vele mest, medtem ko bi prvo lahko spravil v žep, največje mesto pa bi se dalo prečesati v kakšnem dnevu ali dveh. Pa še najpomembnejša razlika: v Južni Afriki samo stopiš na ulico, pa dobiš svet v malem. V gruči ljudi je toliko pisanih obrazov, da ti marsikateri ostane v spominu. V slovenski gruči ljudi pa vidiš le bele obraze.

Prav takšna je nova šola. Kakih štiristo belih obrazov učencev in približno 30 belih obrazov učiteljev. Če v gručo mednje damo mene, izstopam, to je jasno še dveletnemu otroku.

Ko se sprehodim po hodniku, se vsi zastrmijo vame. Ko sem prvi dan vstopila v razred, so jim oči skočile iz jamic. Ko smo starši prišli skupaj, da me vpišejo, so me gledali skoraj z odprtimi usti.

Občutek, da si vedno na razstavi, ni najboljši. Knjižne police so popolne za skrivanje pred radovednimi pogledi, ki si ne morejo zamisliti drugačnosti.

## Grega

FRAJER

»Ajde, ajde, Grega, tempo!« me je priganjal Luka in me boksal v ramo, medtem ko sem se trudil zaužiti vsaj malo mrzlega pijačja in zrezka, ki je bil, roko na srce, povsem neznanega izvora. Luka je že od zadnje ure pouka živčen, kot bi mu gorela hiša. Kot norec je skakal okoli mene, Aleksa, Leona, Roka in Črta, kot da se bodo učitelji po pouku spremenili v zombije in povzročili apokalipso. Tako zagnanega ga nisem videl že od takrat, ko je Mina pred leti priredila pižama parti, midva pa sva gledala skozi ključavnico.

»Ajde, gremo, fantje, ne bit take babe!« je krakal, ko smo se stokaje po polžje premikali po hodniku. Meso neznanega izvora je bilo slaba izbira!

»Ja, pubeci dragi, kam pa kam tako hitro?« Pred nami je kot gora zrasel Piščalka, učitelj športne vzgoje. Ob vdihu in izdihu si lahko videl plapolanje njegovih nosnih dlak, da sploh ne omenjamo tega, kako svoje gromozansko telo stlači v tesne trenirke.

Aleks se začne živčno smejati kot hijena, pa še Luki se vidi, da se mu nabira cmok v grlu. Samozavestni mulec pa se bo kot po navadi rešil s čvekanjem v tri dni.

»Ja, učitelj, vas pa že tako dolgo nismo videli! Kako ste kaj? Kako poletje ste imeli? Vidim, da ste shujšali!«

Piščalka z idiotskim nasmeškom prikimava kot zadet. Tip ima pa res nizek IQ! Če bi zasačil roparje v svoji hiši, jih ne bi prijavil policiji, če bi mu začeli tveziti, kako je shujšal.

Piščalka se naposled poln samega sebe napoti proti zbornici, mi pa smo v manj kot minutki zunaj.

»Pst!« Luka zarotniško pritisne prst na usta. »Za mano!« reče in se kot podlasica spravi za zid, h kolesarnici.

Kolesarnica je eden temnejših prostorov na igrišču in tam večinoma za okras. Kaj hočemo! Ni jih več veliko, ki bi prihajali s kolesom v šolo, pa še hišnik se tu ne potika prav pogosto. Čeprav je vreme sončno, je v kolesarnici temno, samo en sončni žarek, ki uhaja skozi režico na zidu, dela trak sivkaste svetlobe.

»Mene je strah,« čivkne Aleks.

»Pa kaj si taka baba, Aleks!« protestira Rok, čeprav se je še sam začel nervozno praskati po razmršenih laseh. »In kaj naj počnemo tu, Luka? Česa se je naš veliki modrec domislil tokrat?«

Luka si nadene svoj frajerski nasmešek in odsotno pobrska po žepu. Zagledamo škatlico in vžigalnik. Mislim, da veste, kam to pelje.

»Vau, stari!« reče Leon z odprtimi usti.

»Vem,« samovšečno reče Luka. »Včasih ni slabo imeti polnoletnega brata, a? Pa kaj me gledate? To sem storil za vas, debili! A bomo en čik?«

»Ampak, Luka,« zajavka Aleks. »Kaj, če nas ujamejo? Za gimnazijo si pač ne morem privoščiti ukora. In le kaj bo rekla moja mama? Da sploh ne govorimo o posledicah. Kaj, če vsi dobimo raka, ali nas zadene infarkt, ali ...«

Črt ga agresivno prekine: »Utihni, mevža! Sploh ne veš, kaj zamujaš, občutek je fantastičen! Če te je takooo strah enega čika, pa se zjochi pri mamici, nam je popolnoma vseeno!«

Aleks razočarano povesi veke in se usekne, medtem ko se ostali oklepajo svojih čikov, kot bi jim šlo za življenje.

»Ej, na Gregca smo pa čisto pozabili!« vzklikne Luka. »No, tukaj imaš, mali.« Svečano mi preda čik, kot bi mi predajal žezlo. Sumničavo opazujem palčko med prsti in Lukov pričakujoči pogled. To, kar je rekel Aleks, še zdaleč ni bilo neumno. Ko sta očka in mama zalotila Mino pri kajenju, ji nista prizanesla. Vse grozljive slike pljuč kadilca, ki so jima prišle pod roke, sta obesila na strop Minine sobe, da jih je morala gledati vsak večer pred spanjem. Da sploh ne govorimo o tem, kaj bi se zgodilo, če nas zalotijo v šoli! V trenutku bi fasali ukore.

Ampak Aleksa so raztrgali, ker ni poskusil, mene pa v tem primeru najverjetneje čaka isto. Naj obdržim prijatelje in izgubim zdravje? Ali pa naj izgubim prijatelje, zdravje pa obdržim?

Neumen, kot sem, sem se seveda odločil za prvo možnost. Korajžno sem prijel vžigalnik in prižgal čik. »Zdaj gre zares,« sem rekel bolj sebi kot drugim, dal čik v usta in potegnul dim. Največja napaka v mojem trinajstletnem življenju! Svet okoli mene se je zavrtil, pred očmi pa so se mi pojavile zvezde. Bolela me je glava in imel sem občutek, da bom omedlel.

»Hej, kaj počnete tam zadaj?!«

Otrpnili smo ob glasu hišnika, ki se je ravno na dan naših prvih korakov v svet kadilcev odločil za pregled kolesarnice. Panično smo pobegnili, siv dim pa se je vil iz kolesarnice.